

PR
OST
OR

Od autorky
úspěšné novely
Takové maličkosti

Claire Keeganová

Na konci dne

Přeložila Hana Ulmanová

•

•

•

•

•

•

•

P R
O S T
O R

Claire Keeganová

P R
O S T
O R

Claire Keeganová

Na konci dne

Příběhy žen a mužů

přeložila Hana Ulmanová

Praha, 2024

P R
O S T
O R

Knihá vychází s laskavou podporou Literature Ireland

© Claire Keegan 2023
Translation © Hana Ulmanová 2024
Afterword © Hana Ulmanová 2024
Cover painting © Ciara Roche 2022
Czech edition © PROSTOR 2024
ISBN 978-80-7260-591-0

Lorettě Kinsellové

Vyvstává zřetelně jak skříň, co víme
a věděli jsme vždy - že neuniknem,
však nepřijmem. Jednu část nezdržíme.

— Philip Larkin, Svítáníčko

Na konci dne

1

V pátek 29. července zavládlo v Dublinu přesně takové počasí, jaké předpovídali. Celé dopoledne svítilo přes Merrion Square prudké slunce a otevřeným oknem dopadalo Cathalovi v práci přímo na stůl. Dovnitř se drala vůně posekané trávy a lehký vánek tu a tam načechral břechtan na římse. Když se na obloze mihl stín, Cathal vyhlédl ven: někde vysoko se družně vznášelo pár hašteřivých vlaštovek. Dole na trávníku se opalovali lidé a byly tam i děti, záhony přetékały květinami; tolik životů běželo navzdory změti lidského trápení a vědomí, jak všechno jednou skončí, nevzrušeně dál.

Už teď se mu den zdál dlouhý. Když se znovu podíval, zase na lištu obrazovky, stálo na ní 14:27. Kéž by si tak byl na oběd skočil ven a došel až ke kanálu. Mohl se tam posadit na lavičku a sledovat, jak mlčenlivé labutě s mláďaty vyzobávají kůrky a další zbytky, co jim lidé házejí na hladinu. Bezděčně zavřel soubor s rozpočtovými položkami, který měl zrovna rozdělaný, aniž

ho uložil. Pak jím projel záchvěv něčeho, co se podobalo pohrdání; vstal, rázoval si to chodbou až na pány, kde nikdo nebyl, a zavřel se do jedné z kabiněk. Nějakou dobu seděl na víku a hleděl na nepopsané a nepočmárané dveře před sebou, dokud se trochu neuklidnil. Pak se přesunul k umyvadlu a pocákal si obličej vodou; ruce i tvář si pomalu osušil papírovými ubrousky, které mu servíroval automatický zásobník.

Cestou zpátky na svoje místo se stavil pro kafe: na kávovaru zmáčkl volbu Americano a čekal, až mu nateče do šálku.

Už bylo skoro hotové, když vtom se vedle něj zjevila Cynthia z účtárny v pestrobarevných šatech – smála se do mobilu. Jen co ho uviděla, zarazila se a skoro okamžitě hovor típla.

„Jsi v pohodě?“

„Jasně že jo,“ opáčil Cathal. „Je mi skvěle. A jak se máš ty?“

„Dík za optání,“ usmála se. „Super.“

Uchopil kávu a odešel, aniž si ji osladil, než mohla Cynthia cokoli dodat.

Když se vrátil ke stolu a zahleděl se na lištu obrazovky, bylo 14:54. Právě znovu otevíral

a pročítal zahozený soubor a chystal se, že do něj vloží změny, které bude muset znovu naformulovat, když se u něj zastavil šéf.

Byl aspoň o deset let mladší, pocházel ze Severu, nosil značkové obleky a o víkendech hrával squash.

„Nazdar, Cathale. Jak to jde?“

„Fajn,“ opáčil Cathal. „Dík.“

„A dal sis vůbec oběd, jedl jsi něco?“

„Jojo,“ opáčil Cathal. „Jasně.“

Nadřizený si ho měřil pohledem: všimal si obvyklé košile, kravaty a kalhot, nenaleštěných bot.

„Hele, nemusíš tu dneska sedět,“ řekl. „Můžeš to teď klidně zabalit.“ A hned se drobátko začervenel – jako by ho ta dobře míněná fráze uvedla do rozpaků.

„Pracuju ještě na návrhu rozpočtu,“ odpověděl Cathal. „A rád bych to dneska dodělal.“

„Proč ne,“ odvětil šéf. „Jak chceš. A dávej na sebe bacha.“

Pak se uchýlil do své kanceláře; Cathal slyšel, jak za sebou tiše zavírá dveře.

Když se znovu podíval ven, obloha byla čistě

modrá. Usrkl si hořké kávy a znovu se zahle-
děl na soubor, který neuložil. Pročítat ho v záři
slunce nebylo snadné, a tak změnil písmo na
tučné a naklopil obrazovku. Chvíli se znovu po-
koušel soustředit na to, co tam je, nakonec se ale
rozhodl, že se raději vypořádá s kupou dopisů,
které budou až na jméno navlas stejné:

Vážený/vážená _____,

*Děkujeme, že jste si zažádal/a o stipendium
v oboru výtvarné umění. Výběrová komise už žá-
dosti projednala a dospěla k rozhodnutí. V posled-
ním kole byla konkurence mimořádně silná a my
Vám s lítostí oznamujeme, že tentokrát...*

Do pěti měl většinu zamítnutí vytištěných
na hlavičkovém papíře a na podestě čekal na
výtah. Pak ale zaslechl, že se někdo blíží, a strčil
do dveří na schodiště. Bylo tam tepleji a páchlo
to tam zatuchlinou. O zábradlí se opírala Polka,
která jim po pracovní době uklízela, a fúkala do
mobilu. Když ji míjel, cítil, že ho pozoruje, a jak-
mile se dostal na konec schodů k východu, ule-
vilo se mu, že vypadne na ulici, kde vládne hluk
a u semaforů se přetlačují šňůry aut.

Strhl si kravatu a v saku zašátral po ročním

kupónu na městskou hromadnou dopravu, který měl v náprsní kapse; mířil na zastávku k hotelu Davenport, kde stavěly spoje do Arklow. Z nějakého důvodu pochyboval, že dneska vůbec něco pojede, brzy se ale na Westland Row objevil autobus a jako obvykle zabrzdil, aby mohli přistoupit cestující.

Skoro všechna místa byla obsazená, a tak musel vzít zavděk sedadlem do uličky vedle obtloustlé ženy, která se posunula kousek k oknu, aby mu uvolnila prostor.

„To byl panečku den,“ podotkla nadšeně.

„To teda,“ přikývnul Cathal.

„Hlásili, že to vydrží,“ navázala. „To krásný počasí.“

Vybral si špatně; tahle dáma si bude chtít povídat. Přál si, aby zmlkla – a pak se ovládl.

„To jsem rád, že to vím,“ řekl.

„V neděli vyvezem vnučky na pláž do Brittas, ať si zaplavou,“ pokračovala. „Jestli se nerozhoupem hned, za chvíli bude po létě. Jak ten čas letí.“

Z kapsy vylovila ruličku mentolových bonbónů a jeden mu nabídla, on však odmítl.

„A co vy?“ zeptala se. „Máte na víkend nějaký plány?“

„Asi si jenom dáchnu,“ opáčil Cathal a opatrně si klestil cestičku k bodu, kde rozhovor utne.

Normálně by teď sáhl po mobilu a zkontroloval si zprávy, ovšem zjistil, že na to není připravený – a pak ho napadlo, jestli je člověk vůbec kdy připravený na něco, co je obtížné anebo to bolí.

„A vezmem je k mému bratrovi na farmu,“ mluvila dál žena. „Nechcem, aby vyrostly v domnění, že se mlíko vyrábí v krabicích. Ta dnešní mládež je ale pěkně mimo, vidíte.“

„To jo.“

„A vy máte děti?“

Cathal zakroutil hlavou. „Ne.“

„Řeknu vám, taky je to k něčemu dobrý. Aspoň vám nezlomí srdce.“

Myslel si, že nikdy nezmlkne, ona však zašátrala v tašce a vytáhla knihu, román Žena, která vrážela do dveří od Roddyho Doylea, a za krátko se plně věnovala četbě.

Byl silnější provoz, než bývalo v tu hodinu, když už jste se vymotali z centra a mířili ven po

N jedenáctce, běžné, sotva ale za sebou necha-
li odbočku na Bray a najeli na dálnici, cesta se
uvolnila. Sledoval, jak se kolem míhají stromy,
pole a v pozadí lesnaté kopce, kterých si vší-
mal skoro denně, ovšem nikdy na žádný nevy-
lezl. Odbočku na Wicklow-střed minuli dřív,
než čekal, a dál na jih už uháněli v docela nor-
málním čase.

Toho dne se nic moc nedělo. Na zastávce
u hospody Jack White's nastoupila těhotná žena
a uvelebila se na uvolněném místě přes uličku.
Tiše vdechoval její odér, dokud ho nenapadlo,
že na světě musí být tisíce, ne-li stovky tisíc žen,
co voní nachlup stejně.